

κίω νὰ παρδεχθῆς καὶ φέρης τὸ ὄνομά μου... Εἶσαι εὐγενής, εἶσαι γενναία· ἐπικαλέσθητι τὰ ὑψηλὰ ταῦτα αἰσθήματα, καὶ μὴ ἀπωθήσῃς τὴν χεῖρα, ἣν θὰ σοὶ τείνω... σκέψθητι ὅτι ἡ ἄρνησίς σου ἤθελε καταστήσει τὸν ἐπίλοιπον βίον μου δυστυχῆ...

— Ἀλλ' ἡ Βέρθα σὲ ἀγαπᾷ... μὲ ποῖον δικαίωμα θέλεις νὰ καταστρέψῃς τὴν ὑπαρξίν της;...

Ἡ Ἐδὶττη ὠμίλει μετὰ φωνῆς τοσοῦτω χαμηλῆς καὶ ἀμφιβόλου, ὥστε μόλις ἀντελαμβάνετο τις αὐτῆς.

— Νὰ καταστρέψω τὴν ὑπαρξίν της!... ἀλλ' ἐγὼ οὐδέποτε ἀπηύθυνα πρὸς αὐτὴν λέξιν τινὰ ἔρωτος, καὶ οὔτε κἂν ὑπηνίχθην αὐτῇ, ὅτι εἶχον ἀπόφασιν νὰ τὴν νυμφευθῶ... Ἀλλως τε ἡ σκηνή, εἰς ἣν παρευρέθην, κατέστησε τὴν γυναῖκα ταύτην πρὸς ἐμὲ οὐ μόνον ἀδιάφορον ἀλλὰ καὶ μισητήν...

— Εἶσαι πολὺ αὐστηρός, — ὁ ἐρεθισμὸς τῆς Βέρθας δὲν ἦτο ἄλλο τι ἢ τὸ αἰσθημα τοῦ παθους, τὸσον σκληροῦ καὶ φοβεροῦ...

— ὦ! μὴ πειρᾶσαι νὰ τὴν ὑπερασπισθῇς... Ὑπῆρξα μάρτυς τῆς ἀθυμίας, ἣτις κατεῖχε τὴν καρδίαν κόρης βλεπούσης ἐκμηδενιζομένης τὰς προσφιλεστέρας καὶ ἡδύτερας ἐλπίδας τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας... Ἐθαύμασα τὴν ἀνεκφραστον λύπην, ἣτις κατέθλιβεν αὐτήν, καὶ βλέπων αὐτὴν κύπτουσαν τοσοῦτον ἁγίως, ἤθελον ἐπιθυμίσει νὰ πέσω πρὸς τὰ γόνατά της ὡς ἐνώπιον ἀγγέλου.

— Μὴ ὁμίλει οὕτω, σὲ ἰκετεύω, ἐτραύλισεν ἡ Ἐδὶττη, καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν της.

— Ἐννοῶ καλῶς ὅτι τὸ νὰ ζητήσῃ τις ἀπὸ σὲ ἡδὴ συμμετοχὴν τῆς ἀγάπης, ἤθελεν εἶσθαι ἄτοπον, παράλογον καὶ ἀδύνατον, διεισδύων εἰς τὰ μύχια τῆς καρδίας σου. Δὲν ἀπαιτῶ νὰ λαμβάνω οὔτε τὸ παραμικρότερον μέρος, οὔτε εἰς τὰς σκέψεις σου, οὔτε εἰς τὰ ὄνειρά σου... σὲ παρακαλῶ ὅμως μετὰ δακρύων νὰ μοὶ ἐπιστρέψῃς νὰ σὲ ἀγαπῶ—ἐμπιστευθῇτι εἰς ἐμὲ τὴν τύχην σου, ὡς ἤθέλετε ἐμπιστευθῇ εἰς τὰς χεῖρας ἀδελφοῦ, πατρός...

— Ὅχι, ὄχι, — πρὸς τί νὰ εὐρίσκειται τις ἐν ἀπάτῃ... Σήμερον ζητεῖτε φιλίαν, αὔριον ὅμως θὰ μοὶ ζητήσετε τρυφερότερον αἰσθημα... καὶ ἤθελον ψευστῇ ὑποσχομένη σοὶ ὅτι θέλω σὰς ἀγαπήσει.

— Ἐδὶττη, τὴν ἡμέραν ἐκείνην καθ' ἣν ἤθελον εἶμαι τόσῳ ἀνάνδρως, ὅπως βίωσω τὴν καρδίαν σου, περιφρόνησόν με ὡς τὸν εὐτελέστερον τῶν ἀνθρώπων... Θεωρήσατε τὸν γάμον τοῦτον ὡς εὐσεβῆ θυσίαν, γινόμενην πρὸς τὸ καθῆκον, καὶ διασκεδάσατε πάντα φόβον... θέλω ἔχει κατόπιν πάντοτε ἐνώπιόν μου τὸ εὐγενὲς παράδειγμά σου, καὶ θέλω ἀντλήσει ἐκ τούτου δυνάμεις ὅπως περιμείνω καὶ ὑποφέρει.

Ἡ Ἐδὶττη ἔμεινε στιγμὰς τινὰς σκεπτική, εἴτα ἀφελῶς προσχωροῦσα τῷ νέῳ ἔτεινε τὴν χεῖρα της, ἡνοῦτος θερμῶς κατησπᾶσθην.

Ἡ μήτηρ της, ἣτις ἀπὸ τινος εὐρίσκετο εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, ἐπροχώρησε, καὶ κλαίουσα ἐκ χαρᾶς, περιέπτυνε τὴν κλαίουσαν κόρην δι' ἀσπασμῶν καὶ τρυφεροτήτων.

Ἡ εἰδήσις τῶν γάμων διεδόθη ἀνὰ τὴν πόλιν, προξενήσασα εὐάρεστον ἐκπληξιν, διότι ὁ Τασίλλος γενικῶς ἐθεωρεῖτο ὡς μνηστήρ τῆς Βέρθας, ὁ δὲ Ράλφος μαθὼν τοῦτο λίαν ἐξεπλάγη.

Ἐκλείσθη εἰς τὸ μονῆρες αὐτοῦ δωμάτιον καὶ διέτρεχεν αὐτὸ δι' ἐσπευσμένων βημάτων, καὶ παραδιδόμενος εἰς τὴν δύναμιν τῶν σκέψεων, αἵτινες κατέθλιβον τὸν ἐγκέφαλόν του, ματαίως ἤθελε πεισθῇ, ὅτι ἡ τοιαύτη ἀπόφασιν ἦτο καλὴ, διότι ἐμπόδιζεν ἡδὴ αὐτὴν νὰ κρύψῃ καὶ θάψῃ ἐντὸς τῶν τοίχων τοῦ μοναστηρίου τὴν νεότητά καὶ ὠραιότητά της... ἐν τούτοις ἰδεαὶ ἀλλόκοτοι, παρὰδοξοὶ καὶ ἀόριστοι τὸν κατεβασάνιζον ἀφαιρουσαι αὐτῷ τὸν ὕπνον.

Ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν ζωὴν του, τὴν τούναντίον ὁ ἀγὼν κατὰ τῆς τοῦ παρελθόντος ἀναμνήσεως ἠγείρετο σφοδρότερος καὶ ἀπειλητικώτερος.

Ὁ γέρον φίλος ἱερεὺς κατανύχσας τὴν λύπην, ἣτις τὸν κατέθλιβεν, ἐφρόντισε νὰ τὸν ἀποσπάσῃ τῆς μονώσεως, προτρέπων αὐτὸν εἰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ εἰς διεξοδικούς περιπάτους πρὸς τὰ πλησιόχωρα μέρη. Ὁ Ράλφος μετέβαινε μόνος καὶ σιωπηλὸς ἐν μέσῳ τῶν γραφικωτέρων καὶ μαγευτικωτέρων τοπειῶν, περιφερόμενος ἢ καὶ ἀνατρέχων διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ δάση καὶ τοὺς λοφίσκους, ἐνίοτε δὲ παρατηρῶν ἄνθος τι μετ' ἐκστάσεως, ὡς νὰ ἦτο τοῦτο ἐμφυχόν τι ὄν, ὁμιλοῦν εἰς τὴν καρδίαν γλῶσσαν ἡδεῖαν καὶ ἄγνωστον.

[Ἐπεταί συνέχεια].

EMMENEIN

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

Μόλις ἐκόπησαν τὰ σχοινία, ἡ λέμβος ἤρχισε νὰ παρδεύρῃ ὡς ἐπιληπτικός.

Ὁ Θωμᾶς ἐκάθισεν ὀπίσθεν μεταχειρισθείς ὡς εἴακα μίαν τῶν κωπῶν.

— Κοπηλάτει σύ, διέταξε τὸν ἀδελφόν του.

Οἱ δύο ναῦται γαλθανισθέντες ἐκ τοῦ θάρρους τῶν ἐφώνησαν πρὸς αὐτοὺς:

— Σταθῆτε! ἐρχόμεστε νὰ σὰς βοηθήσωμεν.

— Ἐλάτε γρήγορα.

— Ὁ Ἰωάννης κολυμβᾷ σὰν δελφίνι, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, ἂν δὲν παρασυρθῇ εἰς τὸ ρεῦμα, ἔχομε κάποια ἐλπίδα, ἀλλοιῶς ὅλα θὰ πᾶν χαμένα!

— Καὶ ποῦ θὰ τὸν εὕρωμεν; ἐσκέπτετο ὁ Ἀνδρέας.

Ἦτο τῶνόντι παράτολμον!

Ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ κριπιδώματος, ἐδέσποζε τις ἀπεράντου ἐκτάσεως· καὶ παρὰ τὸ ἐ-

πικρατοῦν σκότος, ἡδύνατό τις παρατηρῶν καλῶς, νὰ διακρίνῃ σῶμα κυλιόμενον ἐν μέσῳ τῶν ὑδάτων, ἐνῷ οἱ ἐν τῇ λέμβῳ, τυφλοῦμενοι ὑπὸ τῶν ἀφρῶν τοῦ κύματος, τεταραγμένοι ὑπὸ τῶν ἀτάκτων κινήσεων τῆς λέμβου, φερομένης ἐνθεν ἀκείθεν ὑπὸ τῶν κυμάτων, δὲν ἡδύνατο νὰ διακρίνωσιν εἰς δέκα ὀργίων ἀπόστασιν.

Οἱ δύο ναῦται εὐρεθέντες ἐν τῷ κινδύνῳ ἐκωπηλάτου μετὰ δυνάμεως.

Καὶ ἐνῷ ἡ ἄκατος ἔβαινε ταχέως παρὰ τὴν προκυμαίαν, τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἔμενε ἀπαθές, οὐδὲν σημείον ἀγωνίας ἐμφαίνον.

Ἡ θαλάσσα εἶναι ἀγρία, εἶπε μόνον ὁ νεώτερος αὐτῶν.

— Κυττάζετε μακρὰ εἰς τὸ πέλαγος, ἐπρόσθεσεν ὁ ἄλλος.

Καὶ μὲ τοὺς λαίμοδέτας αὐτῶν λευμένους, τὸ ὑποκάμισον ἐρριμένον ὀπισθεν, ἄφινον νὰ φαίνηται ὁ νευρώδης λαίμος των καὶ τὸ ἀνοικτὸν καὶ καθυγρον στῆθός των.

Τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, ἀναρπασθὲν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἀφῆκεν ἐλευθέραν τὴν κόμην των, ἣν ὁ ἀνεμος ἔδερε καὶ προσεκόλλα ἐπὶ τοῦ μετώπου των, ἐνῷ ὁ νεώτερος τῶν λα Βιλλωδαί, ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ὁποίου ἀφῆρεσε τὴν κόπην ὁ εἰς τῶν ναυτῶν γονυπετῆς εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῆς λέμβου, καὶ κρατῶν αὐτὴν διὰ τῶν δύο χειρῶν, προσεπάθει πάσῃ δυνάμει νὰ διακρίνῃ τι διὰ τῶν διαχυγῶν ὀμμάτων του ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων ἐκείνων, τῶν μαχομένων πρὸς ἄλληλα διὰ φοβεροῦ πατάγους.

Ἀλλ' οὐδὲν ἔβλεπε!

Εἰς τὸ ὀπίσθεν τῆς ἀκάτου μέρος, ὁ Θωμᾶς ὀρθίως, μὲ τὸ ὄμμα ἀτενές, τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα, παρατήρει πᾶν κύμα θραυόμενον ἐπὶ τῆς λέμβου, ὡς θηρίον ἑτοιμὸν νὰ τὴν καταδροχίσῃ.

Μὲ κτύπημα δὲ ἐπιτήδειον τῆς κόπης του τὸ ἔθραυεν εἰς δύο.

Ἦτο ἀδιάκοπος ἀγὼν κατὰ κινδύνου, ἐλόν ἐν ἀνανευμένῳ.

Οὐδὲ λέξιν ἀντήλλασσαν μεταξὺ των οἱ τέσσαρες οὗτοι ἄνδρες, οἱ τὸσον ἀποφασιστικοὶ καὶ ἤρεμοι ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου κινδύνου.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μόνον, ἐψιθύριζε τις τῶν ναυτῶν.

— Παναγία μου, τί καιρὸς!

Ὅτε ἡ ἄκατος παρῆλθε τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τῆς προκυμαίας προσσπιζόμενον, ἀλλὰ καὶ δυνάμενον νὰ τὴν συντρίψῃ ἐὰν ἐρρίπτετο κατ' αὐτῆς, ὁ Θωμᾶς εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφόν του:

— Δὲν βλέπετε τίποτε;

— Ὅχι.

— Τότε τετέλεσται!

Ἡ λέξις αὕτη ἦτο ἡ εἰς θάνατον καταδίκη τοῦ πρωτοτόκου αὐτῶν.

Ἐν τούτοις οὐδεὶς τῶν ναυτῶν ἔκαμε παρατήρησιν τινὰ.

Ὑφίσταντο τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀρχηγοῦ, ὃν ἡ τύχη τοῖς ἐπεμψεν.

Ὁ ναύτης ἐν τῷ κινδύνῳ εἶναι ἀξιοθαύμαστος! Καθίσταται ἥρως ὑποταγῆς καὶ αὐταπαρνήσεως.

Αἰφνης ὁ Ἀνδρέας προσήλωσε τὸ εὖς αὐτοῦ.

— Ἀκούετε ; εἶπε.

Δικταστικὴ κραυγὴ κατέσχυσε τοῦ μακρυνοῦ θορύβου τῆς θαλάσσης.

Ἦτο κραυγὴ ἀπελπισίας, ἥτις ἐπανεληφθῆ καὶ δεύτερον ἄλλ' ἀσθενέστερον.

Ἐπὶ τῆς προκυμαίας ἄεργοί τινες συνηθροίζοντο εἰς τὸ ἄκρον αὐτῆς.

Ὁ οὐρανὸς ἤρχετο εἰς βοήθειαν τῶν γενναίων ἐκείνων, ἡ θύελλα ἀνεκόπη πρὸς στιγμήν, καὶ τὰ κύματα συνελθόντο μὲν, ἄλλ' ὀλιγώτερον ὑψηλὰ καὶ ὀλιγώτερον θορυβώδη.

Ὁ Θωμᾶς ἔστρεψε τὸ ἀκάτιον πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἡ φωνὴ ἤκούετο.

Ἦτο τῶντι ἡ φωνὴ τοῦ Ἰωάννου, ὅστις ἀπελπίς ἐπεκκαλεῖτο βοήθειαν.

Ὁ γενναῖος Νορμανδὸς ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῆς φλογὸς τοῦ ἔρωτός του, διέσχισε τὸ κύμα μὲ τὴν δεξιότητά Τρίτωνος.

Ἀφ' οὗτο ἐρίσθη κατόπιν τῆς γυναικός, ἣν ἔλατρευνε, ἀφ' ἧς ὥρας τὸ πρῶτον ἀντίκρουσε τὸ βλέμμα της, φερόμενος ὑπὸ τοῦ ἀκαταμαχήτου πάθους του, ἐθαυματουργεῖ παλλαίων κατὰ τῆς ὁρμῆς τῆς θυέλλης δι' ὑπερανθρώπου δυνάμεως.

Ὅσοι δὲν ἐγνώρισαν ποτὲ τὴν δυνάμιν τοῦ πρώτου ἐκείνου βλέμματος τοῦ μέλανος ἡ κυανοῦ, οὐ τὰς ἀκτίνας ἀντίκρουσέ τις καθ' ὁδόν, ἢ ἐν χορῷ ἢ εἰς τὸ πρόναον ναοῦ τινός, εἶναι πάγοι ὧν ἡλιακὴ ἀκτὶς δὲν ἠδυνήθη νὰ διαπεράσῃ τὴν ψυχρότητα.

Ἐάν τις ὠμίλει πρὸ δύο μηνῶν εἰς τὸν Ἰωάννην λὰ Βιλλωδαί περὶ τοῦ ἀκαριαίου αἰσθήματος τοῦ δυναμένου νὰ διασπῇ πάσης καρδίας, ἔστω καὶ τῆς ἰσχυροτέρας, ἡβηλε γελᾷ εἰρωνικῶς μὴ πιστευόντων εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ τοιοῦτου αἰσθήματος.

Καὶ μ' ὅποιον Ὀμηρικὸν γέλωτα !

Πῶς ; αὐτός, ὁ ἀκαταπόνητος θηρευτής, ὁ χονδρὸς ἀγρότης, ὁ τολμηρὸς ναύτης, ὅστις διὰ τοῦ ἀβυσθοῦς ἀκατίου του τοῦ ἐφοδιασμένου διὰ πεπαλαιωμένου ἰστίου, ρίπτει τὰ δίκτυα αὐτοῦ ἐν μεγάλῃ κακοκαιρίᾳ δύο λεύγας μακρὰν τῆς ἀκτῆς, ὁ ἀπεσκληρυνμένος χωρικός ὅστις ἐθήρευσεν τὸν Λύκον ἢ τὸν ἀγριόχοιρον, ὡς ἤθελε θηρεύσει λαγῶν, αὐτὸς ὁ θεωρῶν τὰς κόρας τῆς περιφερείας του ὡς λευκάς δοῦλας ὀφειλουσὰς ὑποταγὴν καὶ σεβασμὸν πρὸς αὐτόν, ὁ ἀπότομος καὶ αὐστηρὸς πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς ἦτο πρὸς ἑαυτόν, νὰ γείνη ὑποχέριος τοῦ ἠδέως βλεπόμενου γυναικὸς καὶ νὰ ριθῇ ἀδύνατος καὶ ἄνευ ἰσχύος πρὸ τῶν ποδῶν ἀγνώστου παρθένου, ἣν μόλις ἐγνώριζε !

Τίς ἠδύνατο καὶ νὰ τὸ φαντασθῇ μόνον ;

Αὐτὸς κατεφρόνει τὰς γυναῖκας !

Εἰς μίαν μόνον ἀνεγνώριζε τὸ δικαίωμα νὰ τῷ ὁμιλῇ ἐπιβλητικῶς. Τὴν μητέρα του τὴν ἐρρυτιδωμένην γραίαν, ἥτις πιστὴ εἰς τὰ πάτρια ἔθιμα ἐκάθητο ἐν ψιχθίνῃ ἔδρᾳ πρὸ τῆς εὐρυχώρου ἐστίας τοῦ οἴκου της καὶ ἐνθε τὸ ἀναγκαιοῦν διὰ τὴν οἰκογένειάν της κἀνάβει.

Διὰ τὰς ἄλλας, τὸ πολὺ ἤθελε θυσίασθαι ἑνα χαιρετισμόν.

Ἀλλ' ὅποια μεταβολή !

Ὅτε πρῶτα τινὰ κατερχόμενος ἐκ τοῦ ἀμαξίου του εἰς Ἀθρην ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ τοῦ Ἀλέκτορος, εἶδεν ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ παραθύρου τὴν κόρην ἐκείνην, ἣν οὐδαμῶς

ἐγνώριζεν, αἰφνιδίᾳ μεταβολὴ ἐπῆλθεν εἰς τὰς ιδέας του.

Τὸ αἷμά του ἀνελθὸν εἰς τὸν λάρυγγα αὐτοῦ τὸν ἀπέπνιγε καὶ ἔστη αἰφνιδίως ὡς εἰ χωροφύλαξ τις τὸν εἶχε συλλαβεῖ ἐκ τοῦ τραχήλου.

Ἐκαρφώθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους θεωρῶν ἐκπληκτος τὴν πρὸ αὐτοῦ εἰκόνα.

Ἐκτοτε ἐπανῆλθε πολλάκις.

Ἐπανήρχετο σχεδὸν καθ' ἑκάστην !

Εὗρισκε πάντοτε ἀφορμὰς ταξιδίων.

Κατέβαλλε πάσας τὰς πνευματικὰς του δυνάμεις, ἵνα ἐφευρίσκη προφάσεις, ὅπως παρίσταται εὐλόγως πρὸ τῆς ὥραίας ξένης.

Καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶχε κατορθώσῃ ἄλλο τι, ἢ ν' ἀνταλλάξῃ μετ' αὐτῆς ἀσημάντους τινὰς φράσεις.

Καὶ ὅμως, ἰδὼν αὐτὴν ριπτομένην εἰς τὴν θάλασσαν, δὲν ἐδίστασε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ἀποφασιζόμενος νὰ χαθῇ μᾶλλον μετ' αὐτῆς, παρὰ νὰ τὴν χάσῃ.

Οὐδὲν τὸν ἀνεχαίτισεν, οὔτε ἡ θύελλα, ἥτις ἐγόγγυζε ταρασσομένη οὕτως, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι ἤκουε μακρόθεν τοὺς στεναγμούς ναυαγῶν, οὔτε τὰ συνθλάμενα κύματα, ἅτινα τὸν ἀπετύφλουν διὰ τοῦ ἀφροῦ των, οὔδ' ἐπὶ τὴν σκότῃ τοῦ βαράθρου ἐκείνου, ὅπου δὲν ἠδύνατο τις νὰ ἐλπίσῃ ἀρωγὴν ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων.

Ἐρίσθη ἀνεπιφυλάκτως κατόπιν τῆς ἀγνώστου ξένης, πρὸς ἣν προσεκολλήθη ἡδὴ ἀναποσπάστως ἡ ζωὴ του.

Κατ' ἀρχάς, ἅμα τῇ πτώσει του, ταραχθέντων τῶν ὕδατων οὐδὲν διέκρινεν.

Οἱ λευκοὶ ὄμοι, οἱ γυμνοὶ βραχίονες, ἡ κυματίζουσα ἐσθὴς ἐξηρανίσθησαν ὑπὸ τὸ ὕδωρ.

Ἀλλ' οὗτος ἐπέμενεν.

Ἦτο ἡρωϊκὸς ἀγὼν ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου τούτου πρὸς τὸ ἀκατόρθωτον.

Προσεπάθησε ν' ἀνορθωθῇ ἐπὶ τῶν κυμάτων ὡς ζῶν σύντριμμα ναυαγίου, καταρώμενος γῆν καὶ οὐρανόν, διερευνῶν τὸ σκότος καὶ ἐνῶ ὁ θόρυβος τὸν ἐκώφευε, παρμενέουσε μήπως ἀκούσῃ στεναγμὸν τινὰ, ἄλλὰ δὲν ἔβλεπεν εἰμὴ τὸ ὑψούμενον ὕδωρ καὶ δὲν ἤκουεν ἢ τοὺς μακινώδεις συριγμούς δαιμόνων κυλισμένων εἰς τοὺς ἀέρας καὶ τὸν πάταγον τοῦ κύματος ὁρυσόμενου κατὰ τοῦ ὄγκου τοῦ τοίχους τῆς προκυμαίας.

Αἱ δυνάμεις του ἐνισχύοντο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ δυνηθῇ νὰ σώσῃ τὴν λατρουμένην γυναῖκα.

Ὡ ! ἐὰν τὸ φιλόργυρον κύμα τῷ τὴν ἀπέδιδε !

Θὰ ἐτόλμα τότε ἐκείνη νὰ τῷ ἀρνηθῇ ζωὴν, ἣν εἰς αὐτόν θὰ ὤφειλε ;

Δὲν θὰ τὴν συνεκίνει ὁ ἡρωϊσμός του, ὁ ἄξιός αὐτῆς.

Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀπηλπίσθη.

Ὅχι, διότι αἱ δυνάμεις του ἐξητλήθησαν ἐν τῷ ὀλιγοτέτρῳ ἐκείνῳ ἀγῶνι.

Ἀδιάφορον ἂν ὁ οὐρὸς καὶ τὰ στοιχεῖα ἦσαν κατ' αὐτοῦ ; τί τὸν ἐμελλεν ;

Ὁ Θωμᾶς ὅμως, εἶχε προῖδει τὸν πραγματικὸν κίνδυνον. Τὸ ρεῦμα τούτῃστιν ὅπερ ὤφειλε νὰ παρασύρῃ τὸν ἀδελφόν του μετὰ δυνάμεως ἀκαταμαχήτου.

Ὁ Ἰωάννης, ἀφοῦ μάτην τὴν ἀνεζήτησε,

καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς προκυμαίας, δὲν παρατήρησεν ὅτι ἐσύρετο βιαίως καὶ ἀπεμακρύνετο ὀλονὲν ταχύτερον.

Καὶ μόνον ὅτε ἀντίκρουσε ἐκ τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους τὰ μεμακρυσμένα ρῶτα τῆς προκυμαίας, ἠνόνησε πόσον ὀρόμον εἶχεν ἡδὴ διανύσῃ.

Τὰ χεῖλη του διέφυγε βλασφημία.

Δὲν ἀπεπειράθη καὶ νὰ ἀντιπαλαίσῃ πρὸς τὸ ρεῦμα.

Διότι ἐκείνη ἦν ἐζήτη, ἀπόλωτο !

Ἐνώπιόν του ἐξετείνετο τὸ ἄπειρον.

Περίξ αὐτοῦ τὰ ὑψηλὰ κύματα θρυλούμενα κατ' ἀλλήλων.

Καὶ ἐγκατελείφθη εἰς τὴν τύχην του.

Ὡς καλὸς ναύτης προσηυχῆθη καὶ ἐξελθὼν ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς ἐκείνης κοίτης, ἠτένιζε πρὸς τὸ στερέωμα τὸ κατὰ καιροῦς φωτιζόμενον, φθονῶν τὰς πτέρυγας τῶν θαλασσίων πτηνῶν, ἅτινα πετώντα ἄνωθεν αὐτοῦ, ἄφινον κατὰ καιροῦς κραυγὴν χαρᾶς, διότι αἱ θύελλαι εἶναι δι' αὐτὰ ἐορτή, ὅτε αἰφνης εἶδε πλησίον του συρόμενον ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ρεύματος τὸ μέλαν ἐνδυμα τῆς ἀγνώστου.

Ἐν ἀκαρεῖ ἀνεκτήσατο τὰς δυνάμεις του.

Τότε ἀφῆκε τὴν κραυγὴν τοῦ κινδύνου, ἥτις ἤκούσθη ὑπὸ τῶν ἐν τῇ λέμβῳ.

Καὶ ἐπεθύμησεν ἐκ νέου νὰ ζήσῃ.

Ὡς τὸν πληγωμένον ἐκείνον, ὅστις ἀνίσταται ὑπὸ τὴν ἐπίρροιν ἐλιξηρίου τινός, ἤρχισε νὰ παλαίῃ μετὰ πλείονος ἰσχύος ἢ πρότερον.

Ἡ τύχη τὸν συνέδραμε.

Ἡ παλίσροια τοῦ κύματος ἔρριψε τὸ ζητούμενον λατρευτὸν εὐρημα εἰς τὰς χεῖρας του.

Τὸ ἤρπασε παραφόρως, ἀπόφραξιν ἔχων ἢ νὰ τὸ σώσῃ ἢ νὰ ἀπωλεσθῇ μετ' αὐτοῦ.

Καὶ εἰς τὴν λάμψιν μιᾶς σεληνιακῆς ἀκτίνος ἐπανεῖδε τοὺς λατρευτοὺς χαρακτῆρας τῆς ἀπέλιπτος κόρης.

Ἦτο τῷ ὄντι ἡ κρεολὸς, ἥς ἐγνώριζε μόνον τὸ βαπτιστικὸν ὄνομα Μαρία-Εὐαγγελία.

Κατὰ καιροῦς ἐν τῷ ὑποπρασίνῳ ὕδατι διεγράφετο ἡ λευκότης τῶν ἀλαβαστρίνων ὤμων της.

Ἡ κόμη της συμπεπλεγμένη εἰς ὀγκώδεις πλοκάμους δὲν εἶχε ληθῇ, ἀλλ' ἔστεφεν ἐπὶ τὸ ὠχρὸν μέτωπόν της.

Ὑπὸ ἐσχάτης φιλαρεσκείας αἰσθημα φερομένη, ἦτο ἐνδεδυμένη ὡς εἴπομεν ὡς εἰ ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ εἰς ἐσπερίδα.

Ὁ Ἰωάννης, φρονῶν ὅτι ἀπώλοντο ἀμφοτέρω, ἀπέθεσεν ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν χειλῶν της, ἀσπασμὸν παραφόρου ἔρωτος, ὡς ἐραστῆς δίδων τὸ ἐσχάτον φίλημα εἰς λατρευτὴν φίλην, ἣν δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐπανίδῃ πλέον.

Ἡ θάλασσα προκινούμενη ἤδη, ἐφαίνετο ὅτι τοὺς ἐβουκάλιζεν ἐρωτύλως.

Ἀλλὰ δι' αὐτοὺς θὰ καθίστατο μετ' ὀλίγον νυμφικὸς τάφος, ὅπου θὰ ἀνεπαύοντο ὁμοῦ.